

den vise Salomo? Ingen Mand blotter sig — undtagen for den Elskede. Er Livet andet end en stor Maskerade? De, allerkæreste Frøken, har nu formummet Dem som Vestalinde og tillader ingen at kigge Dem under Sløret. Fortræffeligt! Jeg indser ogsaa meget godt, at jeg selv kunde have anlagt en fordelagtigere Maskering. For min borgerlige Anseelses Skyld vilde det naturligvis have været klogere, om jeg f. Eks. havde kostymeret mig som Alvorsmand med et bekymret Professorblik under Bulehatten. Men det troede jeg forresten, vi var temmelig rørende enige om, at den hele Redelighed ikke er værd at tage *au sérieux*. Saa meget troede jeg virkelig at have kigget mig til gennem Sløret. Skulde jeg have taget fejl?»

Jytte svarede ham ikke, fordi hun i sit Inderste var nødt til at give ham Ret. Men Karsten From havde nu sin Snare i Beredskab og fortsatte:

»Næ — først uaar man kommer væk fra sine egne Ravnekrogsforhold, vover man sig til at lade Masken falde. Men saa er det ogsaa en velsignet Fornemmelse. Veed De noget dejligere end at køre ned gennem Strøget i en fremmed By, hvor ikke et Menneske kender En? Eller at sidde paa Fortovet udenfor en stor Kafe og se lutter nye Ansigter passere forbi? F. Eks. i Paris. Borte fra al Bysladder og Spionage. Helst naturligvis sammen med en god